

Enigma

Chápající, ale stále nepochopena.

Promiňte mi mé charisma, ale co by to byl za svět,

ve kterém chybí enigma.

Lhostejnost mě štípe v nose

a já jak Salome však se svou hlavou na podnose

jdu vám vstříc.

Zřete malověrní!

Pak všichni ti spáči probudí se

mnou si oči nevěříc.

Tak to vídám ve snech,

ale zatím jen zabíjíme svou budoucnost

v elektrických křeslech.

A kde je láska?

Poslouchá někdo, když mluvím sama se sebou?

Cítím jak pod tíhou myšlenek páteř praská.

Pařáty výčitek vlasy projedou.

A moje maska?

Ta stará přítelkyně s popraskanou glazurou

často už přestává být potřebou,

když procházím věčně prázdnou ulicí.

Život ta mrcha sedí na mých schodech plačící.

Smrt její sestra ta tuctovka

co vypadá jak jedna ze sta.

Pak spánek jejich bratranec
je jich plná cesta.
Toto je otec čas ten největší dřič.
To je v pořádku žvete jen křič.
A tohle rodinné foto uzavírá matka příroda.
Podívejte jaká to rodinná pohoda.

Najednou zas zírám do noci.
Řekněte spálíte se, když mi tím bude pomoci?
Z konečků prstů tryskají mi jiskry naděje do tmy.
Být dobrá nebo být dobrá v něčem?
Smotnu si dobrotu a vykouřím tu mrzutost.
Mít soucit nebo sekat mečem?
Pokud mě chcete v kleci vrátím se jako zvíře
nadšenec pro krutost.

Už víte proč jsou mé texty plné rozbitých lahví?
A moje noční stolky plné otevřených biblí... .
Bože proč sis vzal tolik mých lidí?
Co dělám jinak?
Cítím, že ďábel se kolem plíží.
Čeká až ho přijmu.
Nenávist v srdci, ale v mysli mám lásku.
Jednou na to tajemství světa přijdu.

Balada o poslední rytíře

Dnes vstávám z popela jak Fénix.

Po kolikáté již?

Ve stříbrné zbroji oděná
co staniol připomíná spíš.

Vyhnali mě z ráje
jak tu nešťastnou Lilith
co nechtěla pod mužem líhat.

Můj kůň už dávno zmizel
snad posel věkem.

A možná narostla mu křídla
a naučil se lítat.

Na krku se mi houpe medaile z čokolády.
Mou milou baladu už dávno nehrají bardi.

Ale teď v tuhle chvíli
na ničem nezáleží.
Jen na tom že žiji
všechna tajemství střežím.

V dřevěný meč změnilo se mé třpytivé
jitřní ostří.

A má přilbice zdobená drahokamy?

Je z ní dýně
obývaná třemi slepými myškami.

Hledám svůj štít tepaný stovky hodin
opřený o strom obrostl mechem.

Starému jezevci poskytuje
svůj přívětivý stín.

Pokrčím ramena, Bože
byla jsem pryč tak dlouho.

Ale hodte na mě špínu
a vyrostu v divoký květ.

Posedlá touhou.

Ale teď v tuhle chvíli
na ničem nezáleží.

Jen na tom že žiji
všechna tajemství střežím.

Opřu se o strom a natáhnu nohy do mechu.

Zržečka v kožichu mě ťukne šiškou do nosu.

Zbroj jsem odhodila do trávy
ať se mi rosou promáčí rukávy.

Vlasy rozpustím
vítr mi řízu nadzvedá.

A můj starý zámek na kopci už dávno nehledám.

Ani na cizí hradby neútočím.

Na ruce se mi blyští kouzelný prsten,
ale já už jím nikdy neotočím.

